

[P. Munch.]

ning er af en saadan Beskaffenhed, at de tvinges ud af Optræden af en vis Form, tvinges bort fra en vis Virkemaade, som var tilvant, og som de føler ikke blot som en Ret, men som en Pligt. Det kan jeg erkende, og ingen af os ønsker at fremkalde noget saadant, medmindre det er fornødent. Men jeg tror, at i det Øjeblik, Lovgivningsmagten her staar overfor at stille sig som Værn for denne Gruppe af Befolkningen mod den Lovgivning, der er gennemført af den højtærede Finansminister, ja, saa kan vi jo ikke ganske glemme dette, at den samme Lovgivningsmagt for faa Maaneder siden ramte andre langt vanskeligere stillede Mennesker i dette Land med langt større Haardhed, end der bliver Tale om at ramme nogen af dem, der kan komme ind under den Skattelovgivning, som vi i Øjeblikket beskæftiger os med.

Derfor vil vi for vort Vedkommende, som vi sagde det i Gaar, modsætte os den Lovgivning, der her foreligger. Vi anser den for et direkte Tilbageskridt, der forringer Vilkaarene for dansk Erhvervsliv, skaber mindre Retfærdighed i Danmark, end man havde indtil dette Øjeblik. Men de Ulemper, der knytter sig til den nu bestaaende Lovgivning, om dem er vi fuldt ud villige til at føre en rolig Forhandling, naar man opgiver det Synspunkt, at her gælder det om en ny Forskydning, der gør de økonomisk stærke indenfor vort Samfund endnu stærkere, økonomisk og magtmæssigt, end de indtil dette Øjeblik har været.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg har Ordet for en kort Bemærkning.

Hagbart Berg: Det ærede Medlem Hr. P. Munch gav det Udseende af, at Venstre skulde tilstræbe en social Politik herhjemme, der skulde føre til, at vi var i Bagtroppen. Jeg vil i den Anledning minde om, at da vi diskuterede disse Forhold her ved en enkelt Lov, Ulykkesforsikringsloven, udtalte det radikale Venstres Ordfører Ove Rode til Socialdemokratiet, at dette Parti førte en demagogisk Politik, naar Partiet ikke vilde være med til at omforme vor sociale Lovgivning efter Kronens ændrede Købeevne. De Radikale hævdede her, at det var fuldkommen nødvendigt og naturligt, at vi gik til en Nedsættelse af Dagpenge og Erstatninger paa fra 25 til 33 pCt.; men da vi kom til andre Love, til Aldersrenteloven, hvor Venstre

nøjedes med en Nedsættelse paa 12 pCt., da kunde de Radikale kun gaa med til 5 pCt.; da vi kom til Sygekasseloven, førte man den demagogiske Politik, at man sagde, at man overhovedet ikke vilde være med til at ændre Statens Tilskud, uanset Kronens øgede Værdi. Og denne radikale Kurve for Nedsækering, hvor man havde erkendt, at man skulde gaa til en Nedsættelse ogsaa af sociale Udgifter efter Kronens øgede Værdi, fik sin Kulmination nedad, da det ærede Medlem Hr. P. Munch skulde være Ordfører for sit Parti, for da gik Kurven helt under Nulpunktet, saa at vi var kommet til en Merudgift, hvis vi havde fulgt ham, paa over 2 Mill. Kr. Stillingen er den, at dette Parti før Valget og efter Valget gennem sin daværende første Ordfører Ove Rode tydeligt erkendte, at det var en absolut Nødvendighed, at vi ogsaa paa dette Omraade omregulerede vore Statsudgifter efter Kronens øgede Købekraft, men i samme Omfang som det ærede Medlem Hr. P. Munch fik Førerskabet i sit Parti med Hensyn til disse Punkter, førte man netop den Politik, som Partiets politiske Ordfører Ove Rode betegnede som demagogisk.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. P. Munch har Ordet for en kort Bemærkning.

P. Munch: Det ærede Medlem tager fejl i, at jeg tænker mig Partiet Venstre førende os helt ud i Bagtroppen, det har jeg heller ikke sagt. Jeg har derimod overfor den højtærede Finansminister mindet om, at vi med Hensyn til vor sociale Lovgivning vel var i Fortroppen, men at vi var daarligere stillet efter Ændringerne i Fjor i saa Henseende, og at vi havde al mulig Grund til at bestræbe os for og efter Landets almindelige sociale Forhold burde kunne blive ved at være i Fortroppen. Nu har imidlertid det ærede Medlem mindet om, at vi i Fjor ansaa visse Omregninger efter Prisniveauet for naturlige og rigtige. Det gjorde vi. Der var nogle Lovforslag, som vi kunde blive enige med Partiet Venstre om, der var andre Lovforslag, som vi ikke kunde blive enige med dem om. Det sidste gælder f. Eks. Sygekasselovgivningen, men vi tilbød jo netop at lade Sygekassetilskuddet følge Pristallet, medens man aldeles ikke vilde tage dette Hensyn fra det ærede Partis Side den Gang. Med Hensyn til Invalidelovgivningen gælder, at den Lov, der gennemførtes, forøger Udgifterne for Staten foreløbig, men de For-